

**АЛЕСЬ ПАДАЛЯК –
былы настаўнік
беларускай мовы і літаратуры
Крываносаўскай сярэдняй школы**

Зазываюць званкі,
Не адзін, а мо сотня ці болей.
Пралятаюць гады,
Як гурток палахлівых сініц.
Мы з табой рэгулярна
Вытыкаем вучнёўскую долю,
Каб жывіла яна,
Як вада з беларускіх крыніц.
 Перад намі праграмы,
 Перад намі вучнёўскія твары,
 Каляровая крэйда,
 Без якой нам ніколі не быць.
 Гэта ўсё для таго, каб пазней
 Наш малодшы таварыш
 Мог жыццёвую нітку
 Самастойна ўпэўнена віць.
Дзень настаўніка звычайны,
Толькі вер
Ты, мой лепшы таварыш,
Мы з табою раззелім
Няўдачу і поспех заўжды.
Мне вось хутка за сорок.
А ты ў адпачынак не марыш?
Ну дык што ж, заставайся заўсёды
Такім маладым!

Перабег вецярок па сасновым бары,
Закрануў ён знянацку тугую сасну,
І растаў нечакана высока ўгары,
Быццам мара мая ад цудоўнага сну.
Так прыемна ўдыхаць пах
Той свежай смалы,
Потым несці яго аж далёка за бор,
Чуць натужныя ўздыхі піскуль-пілы,
Ды зайздросціць таму, як працуе тапор,
Затахкаў матор. Чвэрць гадзіны язды.
І запахла кругом вераском і смалой.
Хутка-хутка, сасна, ты заплачаш, тады
Станеш першым паленам у хаце маёй.
Дык вось, плакаць не трэба, кажу, як сваёй,
Ты ўбачыш жыццё, як цудоўныя сны.
Будзе шчасце і згода ў хаце маёй,
Бо хаціна мая з беларускай сасны.

Грушапад
Пад акном ў мяне
Груша дзікая штосьці сумуе,
Сыпле слёзы свае
Буйным бобам на восеньскі дол.
Непакоем сваім
Маё сэрца свідруе,
І, здаецца, зямля
Апусцела зусім навакол.
Пад акном у мяне
Грушапад вытанцоўвае штосьці,
Не дае супакою
Ні ціхаю ноччу, ні днём.
На зямлі для сябе
Не шукаю другой прыгажосці,
Чым заўсёды гарэць
Вераснёвым нязгасным агнём.

Я вам песню спяваю аб роднай старонцы,
Аб бяскрайніх прасторах і людзях яе.
Водгук песні маёй пакупаецца ў сонцы
Дый у хату да маці зайсці не міне.
Калі ж сябра дагоніць у цяжкай дарозе,
То і сябру паклон перадасць ад мяне,
Калі ж гора якое ў вас на парозе,
Я ўпэўнен, што песня і вас не міне.
Гэту песню пяюць, адлятаючы, гусі,
Прылятаючы, песню нясуць жураўлі.
Гэта песня аб маці маёй, Беларусі,
Гэта песня пра мір і жыццё на зямлі.
Мая песня ад сэрца да сэрца прарвецца,
Апалошча сабой паплавы і лугі.
Калі ж песня мая не ад сэрца пецца,
Грош цана гэтай песні, павер, дарагі.